

EL LITERAT INCOMPRES

Era una nit fosca i freda quan un crit esfereïdor va trencar el silenci. La policia va arribar ràpidament a un edifici antic i va trobar una dona completament desfigurada al terra. Al costat del cos, hi havia una rosa de paper. Els detectius van parlar amb Rut, que havia estat a prop de la víctima, però la seva història no coincidia amb les proves. La rosa de paper es va convertir en el primer gran misteri.

Dies després, un altre crim va succeir en un carrer proper. Aquesta vegada, la víctima estava penjant d'una corda, com si s'haguera suïcidat, però una altra rosa de paper va aparèixer. Els investigadors no podien entendre res ni enllaçar les conseqüències.

Més endavant, van trobar una carta en una bústia. La carta només deia una frase: "La meva Rosa de Paper és la clau. Passarà de mà en mà per tot el poble." Els detectius estaven desconcertats. Quina flor? Per què era tan important? Era d'algun literat? Algun gran lector de Vicent Andrés Estellés? Tot semblava indicar que els crims no eren per diners ni per venjança. La rosa de paper s'havia convertit en el seu únic rastre, però ningú no en sabia res.

En el darrer crim, aparegueren dos homes morts amb una rosa de paper a la mà. L'habitació en què es trobaven estava plena de roses de paper, i una nota dipositada sobre la panxa d'un dels cadàvers deia:

"Ella tenia una rosa,
una rosa de paper,
d'un paper vell de diari,
d'un diari groc del temps.
Ella volia una rosa
i un dia se la va fer.
Ella tenia una rosa,
una rosa de paper.
Passaren hivern i estiu,
la primavera també,
també passà la tardor

dies de pluja i de vent.

I ella tenia una rosa,
una rosa de paper.”

«Recordeu:

La poesia és vida.

Si la vida no es comprén, morirà o matarà.

I jo no moriré fins que em compreguen...»